

Ügyszám: IV/1088-3/2015.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1088-4/2015
Érkezett:	2015 AUG 25.
Példány:	4
Melléklet:	1 db
Kezelőiroda:	PL

Tisztelt Alkotmánybíróság!

vagy felperes vagy indítványozó – képviselőjében eljárva a fent hivatkozott ügyszámú alkotmányjogi panasszal kapcsolatosan [REDACTED] főtitkár úr tájékoztató levelére hivatkozással az alábbi

alkotmányjogi panasz kiegészítést

terjesztem elő:

ad.1.

A benyújtott alkotmányjogi panasz az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogait sérti:

A)

A Kúria Kfv.I.35.337/2014/4. számú ítélete megsértette az indítványozónak az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésben foglalt jogát: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

A Kúria a Kfv.35.485/2011/10. számú határozatával a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 25.K.30.940/2013/17. számú ítéletét a 2279343620 iktatószámú másodfokú adóhatósági határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú adóhatóságot új eljárásra utasította. A Kúria hivatkozott ítéletével tehát megszűnt az addig irányadó adójogi helyzet, nevezetesen az, hogy az indítványozó számlái nem hitelesek, mert az azokban foglalt gazdasági események nem valósultak meg. A hivatkozott adóhatósági és bírósági határozat hatályon kívül helyezésével a számlákat hitelesnek és valódinak kell elfogadni mindaddig, amíg az új eljárásra utasított adóhatóság negyedszeri eljárása eredményeképpen jogerősen mást nem állapít meg.

A Kúria hivatkozott határozatának eredményeképpen az adóhatóság megállapítást tartalmazó határozata megsemmisült, és a negyedszerre lefolytatott adóhatósági eljárás eredményeképpen a megállapított adókülönbözet „0” Ft-ra redukálódott. Az adóhatóság negyedszeri eljárása után az indítványozó terhére semmiféle megállapítást nem tudott tenni. A számlák tehát hitelesek és valódiak, az irányadó adójogi helyzet megváltozott, és erre tekintettel indítványozó már nem kívánta alkalmazni a számlák sztornózását.

A számlák sztornózásának alkalmazása azonban már az előző irányadó adójogi helyzet következményeképpen, kifejezetten arra vonatkoztatva korábban megtörtént, és az Alaptörvényben biztosított tisztességes eljáráshoz való jog elvének

érvényesülése alapján lehetőséget kellett volna az indítványozó részére teremteni arra, hogy a megváltozott jogi helyzetre megtegye a megfelelő választát.

Az indítványozó Alaptörvényben deklarált joga annyiban sérült, hogy a kialakult új helyzetről sem az adóhatóság, sem a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, sem a Kúria nem vett tudomást, fenntartották a már megállapított szankciókat, és megfosztották az indítványozót attól a lehetőségtől, hogy az új irányadó adójogi helyzetre megfelelően reflektáljon, amibe az is beletartozik, hogy revideálja addigi álláspontját, nevezetesen elálljon a számlák sztorizóásától. A sztorizóást ugyanis az indítványozó kifejezetten azért alkalmazta, hogy könyveit a számviteli törvény előírásainak megfelelően rendezze az irányadó adójogi helyzetre vonatkoztatva.

B)

A jelen alkotmányjogi panasszal támadott kúriai, bírósági és adóhatósági határozatok ellentétesek az Alaptörvény „AZ ÁLLAM” címszó alatti 28. cikkben foglaltakkal: „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.” Sem a józan ész, sem a közjó, sem az erkölcsös és gazdaságos célok szolgálatának elvét nem valósítja meg az a jogértelmezés, amely szerint a múltban meghozott döntések nem revideálhatóak akkor, ha az azok alapjául szolgáló határozatot a legfelsőbb bírósági fórum, a Kúria megsemmisítette, majd az adóhatóság új, az indítványozó felperes számára kedvező határozatot hozott. Az indítványozó felperes adózó terhére megállapított adókülönbözet és adóbíróság megmaradt, sőt a Kúria Kft.I.35.337/2014/4. számú ítélete meghozatalának másnapján már felszámolási eljárást is kezdeményezett a Nemzeti Adó-és Vámhivatal az indítványozó felperes ellen.

C)

A tisztességes eljárás követelményét az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.), valamint a közigazgatási hatóság eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) szerint az alábbiak jelentik:

Art. 1. § (1) bekezdése: „Az adózás rendjéről szóló törvény célja az adózás rendjének, az eljárás törvényessége és eredményessége érdekében az adózók és az adóhatóságok jogainak és kötelezettségeinek egységes szabályozása.”

Art. 1. § (2) bekezdése: „Az adózó és az adóhatóság e törvénynek és más törvényeknek megfelelően gyakorolhatja jogait és teljesíti kötelezettségeit. Ha a törvény az adóhatóságot mérlegelésre jogosítja fel, azt csak a felhatalmazás céljának megfelelően, a törvényes keretek között gyakorolhatja.”

Art. 1. § (5) bekezdése: „Az adóhatóság az adózónak a törvények megtartásához szükséges tájékoztatást megadja, az adóbevallás, az adóbefizetés rendjét vele megismerteti, az adózót jogainak érvényesítésére figyelmezteti.”

Art. 1. § (6) bekezdése: „Az adóhatóság köteles méltányosan eljárni, és ha a törvényekben, illetve e törvényben meghatározott feltételek fennállnak, az adótartozást mérsékli, illetve fizetési könnyítést engedélyez.”

Art. 97. § (4) bekezdése: „Az ellenőrzés során a tényállást az adóhatóság köteles tisztázni és bizonyítani.”

Art. 97. § (6) bekezdése: „Az adóhatóság a tényállás tisztázása során az adózó javára szolgáló tényeket is köteles feltárni. A nem bizonyított tény, körülmény – a becslési eljárás kivételével – az adózó terhére nem értékelhető.”

Ket. 4. § (1) bekezdése: „Az ügyfeleket megilleti a tisztességes ügyintézéshez, a jogszabályokban meghatározott határidőben hozott döntéshez való jog és az eljárás során az anyanyelv használatának joga.”

Ket. 5. § (1) bekezdése: „A közigazgatási hatóság az ügyfél és az eljárás egyéb résztvevője számára biztosítja, hogy jogaikról és kötelezettségeikről tudomást szerezzenek, és előmozdítja az ügyféli jogok gyakorlását.”

Ket. 3. § (3) bekezdése: „A közigazgatási hatóság az eljárás során az érintett ügyre vonatkozó tényeket veszi figyelembe, minden bizonyítékot súlyának megfelelően értékeli, döntését valóságghű tényállásra alapozza.”

A tisztességes ügyintézéshez való jog lényegesen többet jelent, mint pusztán a jogszabályok megtartását az eljárás során, hiszen a tisztességes ügyintézés magában foglalja az összes eljárási alapelv érvényesülését.

A tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja a tisztességes ügyintézéshez való jogot, a határidőben meghozott döntéshez való jogot, a tájékoztatáshoz való jogot, a jogok és jogos érdekek védelméhez való jogot.

A 15/2002. (III.29.) AB határozat II. rész 3. pontja szerint: „Nincs olyan elkerülhetlen szükségesség, amely a tisztességes tárgyaláshoz való jogot korlátozhatná.”

III/1522/2014. AB határozat 166. pontja szerint: „A tisztességes eljárás követelménye egy összetett, több elemből létrejövő minőség, amelynek megvalósulását vagy hiányát csak az eljárás egészének és összes körülményeinek figyelembevételével lehet megítélni.”

Az adóhatóság a döntését nem valóságghű tényállásra alapozta, és nem vette figyelembe azt a fontos körülményt, hogy ugyanabban a tárgyban egy másik adóhatósági eljárás már évek óta folyamatban van, amely egyértelmű és ok-okozati összefüggésben álló kihatással van a jelen ügyben irányadó adójogi helyzetre.

Az nem eshet az indítványozó terhére, hogy a 2004-2006. évekre vonatkozó vizsgálatot négyszer kellett lefolytatnia az adóhatóságnak, amely eljárás így hosszú évekre elhúzódott. Az sem eshet az indítványozó terhére, hogy a számlák sztornózásának egyetlen alapját jelentő 2279343620 iktatószámú adóhatósági határozat nem tartalmazott kellő tájékoztatást az indítványozó részére. Az indítványozó megfelelő tájékoztatásának elmaradása sérti az Art. 1. § (5) bekezdésében írt tájékoztatási kötelezettséget. Ezzel kapcsolatban hivatkozom a jelen kiegészítésem A) és B) pontjában foglaltakra, valamint a már korábban benyújtott alkotmányjogi panaszom IV. és V. részében kifejtett indokokra.

Az eljáró adóhatóság nem tisztázta a tényállást megfelelően, a bizonyítékokat tévesen értelmezte. A tisztességes eljáráshoz való jog alapján elvárható lett volna a hatóságtól, hogy a korábbi 2279343620 iktatószámú jogerős adóhatósági határozatban foglaltak alapján 2011 december hónapra elvégzett számlakorrekció valódi okát figyelembe vegye. Ennek ellenére azonban sem az adóhatóság, sem a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, sem a Kúria nem vette figyelembe a tényállás valódi körülményeit.

Az Art. fentiekben hivatkozott 97. § (6) bekezdése előírja az adóhatóságnak, hogy a tényállás tisztázása során az adózó javára szolgáló tényeket is köteles feltárni. Ennek

ellenére az adóhatóság nem vette figyelembe az indítványozó javára szolgáló azon tényt, hogy jogerős adóhatósági határozatra tekintettel hajtotta végre a sztornózást, valamint azt sem vette figyelembe, hogy e határozatot, valamint a kapcsolódó közigazgatási bírósági ítéletet a Kúria a Kfv.35.485/2011/10. számú ítéletével hatályon kívül helyezte.

A tényállás téves és nem valóságghű feltárása, a releváns tények figyelmen kívül hagyása és téves értelmezése az adóhatóság részéről sérti a fentiekben hivatkozott Art. és Ket. tisztességes eljárással kapcsolatos fentebb idézett rendelkezéseit. Az adóhatóság eljárása ezért egyértelműen sérti az indítványozó tisztességes eljáráshoz való alkotmányos jogát.

D)

A "ne bis in idem" elve, a kétszeres eljárás tilalmának elve azért sérült, mert a 2004-2006. évek tekintetében a negyedszerre lefolytatott adóhatósági eljárás eredményeképpen az adókülönbözet „0” forintra redukálódott. Így az ugyancsak 2004-2006. években kibocsátott számlák 2011 decemberi sztornózására alapítottn sem lehetett volna a társaság terhére adókülönbözetet, jogosulatlan visszaigénylést, adóhiányt, adóbírságot és késedelmi pótlékot megállapítani. Ha a 2004-2006. évekre kiterjedő legutolsó jogerős adóhatósági határozat szerint az adókülönbözet „0” forint, akkor az ugyanezen évek tekintetében önkéntesen végrehajtott sztornózás sem zárulhat adójogi joghátrány megállapításával.

Az alkotmányjogi panasszal támadott adóhatósági határozatok meghozatala során az indítványozó részére mindenképpen törvényes lehetőséget kellett volna biztosítani arra, hogy a 2011 decemberében önkéntesen foganatosított sztornózást egy újabb, az eljárási szabályok által egyébként biztosított aktussal korrigálja.

A törvényes kötelezettségét éppen az adóhatóság szegte meg, amikor az újabb korrekció lehetőségét az indítványozó részére nem biztosította.

Az a körülmény, hogy a jelen alkotmányjogi panasszal támadott adóhatósági határozat ellentétben áll az adóhatóság egy másik jogerős határozatával, mindenképpen sérti a tisztességes eljárás követelményét még akkor is, ha a kétszeres eljárás tilalmába ütközés a jelen ügyben nem jelenik meg a hagyományos értelemben.

A kétszeres eljárás tilalma az Alaptörvény „SZABADSÁG ÉS FELELŐSSÉG” címszó alatti XXIV. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott tisztességes eljáráshoz való jogba mindenképpen beletartozik, még akkor is, ha az Alaptörvény a kétszeres eljárás, illetve büntetés tilalmát csupán a büntetőjog területére határozza meg kifejezetten.

Az adójogi joghátrányok jogi jellegüket tekintve büntetések, hiszen az adóhatósági szervek a hatósági eljárás eredményeként olyan joghátrányokat alkalmazhatnak, amelyek ugyanúgy represszív tartalmúak, mint a büntetőjogi büntetések. Az Európai Unió szabályanyaga is abba az irányba mutat, hogy a büntetőeljárás garanciákat adaptálni kell a közigazgatás, így az adóhatóság büntetőhatalmának gyakorlására is.

A kétszeres eljárás tilalma a tisztességes eljáráshoz való jogból és az Alaptörvény jogállamiságot előíró rendelkezéséből önmagában is levezethető. Ezt nem zárja ki az a körülmény, hogy az Alaptörvény a kétszeres eljárás és büntetés tilalmát csupán a

büntetőeljárás körében definiálja, mert az Alkotmánybíróság több határozatában is rögzítette, hogy nincs olyan elkerülhetetlen szükségesség, amely miatt az eljárás tisztességes voltát korlátozni lehetne

ad.2.

Az Alkotmánybíróság hatáskörét a felhívásnak megfelelően az Abvt. 27. §-ára alapítom:

„Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügyben hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező döntés

- a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és*
- b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.”*

ad.3.

A jelen beadvány mellékleteként csatolom A/12 alatt az indítványozó ügyvezetőjének aláírási jogosultságát igazoló dokumentum eredeti példányát. Ugyanez az aláírás-minta került benyújtásra a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 9. § (1) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék Cégbíróságához.

Budapest, 2015. augusztus 18.

Tisztelettel:

